

Райски ключаръ.

Като вощеница, оставена сама да гаснѣе, мъждукаше тя изъ кжши. Ката вечеръ, щомъ дѣвойки нарамътъ кобилици, виждаха я седнала на прага прѣдъ самото езеро, като да се вслушва въ дрѣмливия шепотъ на вълнитѣ. Мудно, сѣкашъ на сънь, прѣзъ тия есенни вечери се редѣше всичко прѣзъ главата ѳ. — Въ неволя и сиромашия не позна тя младостъ, па неможѣ и на стари години да отджне. Мжжъ ѳ я остави съ орлякъ дѣца, едно отъ друго по-дребни. Не си дояде, не си доспа, докато ги отгледа. . . Най-голѣмиятъ ѳ синъ Петъръ подрасте и, тъкмо да си земе хлѣбъ на ржката, кривна и той вратъ по чужбина, — не можа да види отъ него помощъ. Па като зеха да ги гонятъ, не сѣти мира да го крие и да му бере грижата. Не ѳ стигаше туй, ами и роднини и съсѣди единъ прѣзъ други вървѣха на кръчмата, да ѳ натякватъ всѣки день :

— Непрокопсанъ синъ си родила, думаха едни.

— Дошелъ свѣтъ да размирява, царство да обръща, корѣха го други.

Да се отгърве и той, че и на нея да свѣтне прѣдъ очи, дигна се и забѣгна надалечъ, да се не връща вече. Като на пукъ слѣдъ него тръгнаха една по друга вѣсть; единъ чулъ, — погнали ги тукъ съ камъни, щѣли да го прѣтрѣпятъ; другъ разправя : кържии го срѣщнали еди-дѣ си скитналъ се немилъ-не-